

JUUL DE KLIENKER.

— Open je Frans-Nederlands woordenboek op "Crieur public" en lees!

— Omroeper, mijnheer.

— Best! De titel van dit opstel zou dus in het A.B. (algemeen beschaafd) "Julius de Omroeper" moeten heten. Edoch, te Oostende noemden wij hem doorgaans "Juul de Klienker". En onder deze benaming alleen kende hem de ganse stad...

Veronderstel een ogenblik dat je, per ongeluk, je armbandhorloge of je brieven tas zou verloren hebben... Wat staat je er alsdan te doen?

Euh!... een kleine advertentie laten opnemen in een onzer lokale bladen... Of wellicht naar een politiebureau gaan om...

— Goed!... Dit alles zou echter drie, vier dagen of langer nog kunnen duren vooraleer je advertentie zou verschijnen...

Inderdaad.

Je grijnslacht even medelijdend en sist dan eerder scherp: Ja, die zogezegde vooruitgang!... Vroeger bestonden er gebruiken, die bijlange zo slecht niet waren. Hadden we toenmaals, in ons geval, onze goeie, trouwe Omroeper niet?.. Touwens Engeland, Frankrijk... de meeste landen

hebben hun voorvaderlijke "omroepers" jaloers weten te behouden en te bewaren . . .

Een goeie veertig jaren geleden bezat onze stad insgelijks nog haar "Omroeper". Zoals hoger gezegd noemden we hem "Juul de Klienker", ook wel eens "den Uuttklienker" . . . Hij heette eigenlijk Juul Goddaer, doch zijn ware naam doet er niets toe . . .

Juul was eerder tamelijk groot en pezig taai. Verder had hij een lange hals met vooruitstekende adamsappel en een kloeke volle zware stem. Of verbeeld ik me dat maar zo, ter oorzaak van zijn beroep? . . . Ha, ik ging bijna het bijzonderste vergeten: Juul sprak ontegensprekelijk met een sterke neusstem. En het is waarschijnlijk aan deze geprononceerde neusstem te wijten dat hij zijn populariteit te danken heeft?

Het was vooral in de zomer, tijdens het seizoen, dat er veel werk was op Juuls winkel. Immers de vreemdelingen en badgasten, die we te dien tijde zo talrijk ontvingen — de periode van "la belle époque" — maakten alsdan nog "toilette". Velen kwamen zelfs hoofdzakelijk naar onze badstad om er te pronken en te pralen . . . Zodat er dikwijls een juweel, halssnoer, "broche" of ander kostbaar voorwerp verloren werd . . .

Na het vaststellen van het verlies werd de politie gewoonlijk dadelijk ingelicht, die onmiddellijk de officiële stadsomroeper verwittigde. Daarop hoorde men op alle straathoeken, in elke wijk of kwartier van onze stad:

1° de zware handbel van Juul de Klienker, steeds op dezelfde maat geluid en met dezelfde armzwaai: Kalienk-kalienk-kalienke-lienke-lienk! . . .

2° zijn volle bariton-neusstem, die onveranderlijk begon met: "Er is verloren . . ." Verder het vermoedelijke uur en plaats, alsmede een korte beschrijving van het verloren voorwerp.

Het bericht eindigde sempiterneel met de woorden: " . . . terug te bezorgen tegen e goeie belonienge!"

Ik herinner me nog als kind de nostalgie van de straat die me prangde wanneer de bel van Juul weerklonk toen we juist in klas zaten . . .

Doch wanneer de Klienker in ons kwartier verscheen, toen we vrij waren, ja, dan was het volop feest voor ons. Al de bengels en meisjes uit de straat dansten en sprongen alsdan op de kadans van het stereotiepe belleklinken vóór Juul en zongen uitgelaten :

Kalienk, kalienk,
de belle die klienkt,
voe Ciesse Doom ze kiend ! . .

De toegeeflijke Klienker stoorde zich echter wijselijk niet het minst aan ons geraas en wij evenmin aan hem . . .

Toch luisterden we gewoonlijk nieuwsgierig naar hetgeen hij uitriep. Maar we begeleidden onweerstaanbaar in koor, zijn neusstem nabootsend, de geijkte slotzin :

. . . tegen e goeie belonienge ! . .

Waarop we gichelend uiteenstoven . . .

Ach, waarom verstomde die vertrouwde stem en verdween aldus ook dit brokje lokale kleur voor altijd ? . .